

Linka A znázorňuje roli Ducha svatého při vytváření dosud neexistující křesťanské liturgie: „vznáší se nad vodami“ židovských, apoštolských a řecko-římských prvků. Tato úloha slábne současně s tím, jak je Církev ve své veřejné bohoslužbě vedena k plnosti pravdy, tak jako slábne potřeba nových vyznání víry, když formulování dogmatu dosáhlo zralosti.

Linka B znázorňuje úlohu Ducha svatého při zachování a přinášení plodů již existující liturgie – naplnění Kristovy modlitby „zachovej je v pravdě“. Tato role se zvětšuje podle toho, jak se veřejná bohoslužba Církve aktualizuje a stále lépe navenek vyjadřuje tajemství Kristova života, smrti a zmrtvýchvstání.

Mezi těmito dvěma rolami lze očekávat nepřímou úměrnost. Na tom vidíme, že radikální změny v liturgii – jako například ty, k nimž došlo v 60. letech – představují hřích proti Duchu svatému v obou jeho pneumatologických rolích, neboť na jedné straně dávno minula doba pro vytváření nových liturgických ritů a na druhé straně je zachování existujících ritů stejně tak věcí Boží prozřetelnosti.

(*) Sem by patřily takové věci, jako jsou nové svátky svatých nebo svátky slavené v neděli (např. Krista Krále), drobné úpravy kalendáře, změny v postním řádu a nové polyfonické skladby respektující zákony posvátné hudby.